

001. Η πίστις στον Θεό αποκτάται από τον άνθρωπο ή είναι ένα δώρο του Θεού; Η πίστις είναι ένα δώρο του Θεού. (Ρωμ. 12, 3 Εφεσ. 2, 8 Φιλιπ. 1, 29 Β' Πέτρου 1,1). Η πίστις είναι ένα έργο του Θεού (Πράξ. 11,21 Α' Κοριν. 2, 5 Έφεσ. 1, 19 Κολ. 2, 12 Β' Θεσ. 1,11 Α' Τιμ. 1, 14), η πίστις είναι ένα δώρο του Αγίου Πνεύματος (Α' Κορ.12,9 και Γαλ. 5,22)

και εξαρτάται από την θέληση του ανθρώπου (Ματθ. 8,13 9,22 Μάρκ. 5,34 10,52 Λουκ. 7,50 17,19 18,42). Η πίστις αυξάνεται και αναπτύσσεται με την θέληση του ανθρώπου, είναι δηλ. «συνεργασία και συνεργεία αυτού με τον Θεό».002. Η απιστία στον Θεό οφείλεται στην έλλειψη της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος ή στην έλλειψη θρησκευτικού αισθητηρίου της ψυχής του ανθρώπου; Δηλαδή η εκδηλουμένη απιστία είναι μία πράξις ελεύθερη της θελήσεως του ανθρώπου ή οφείλεται στην ανικανότητά του να πιστέψει και στην έλλειψη θρησκευτικής αγωγής; Η απιστία του ανθρώπου προέρχεται από την ελεύθερη προαίρεσή του με το να αιχμαλωτίζεται στα ματαιόδοξα και εφήμερα πράγματα του παρόντος αιώνος (Άγιος Εφραίμ ο Σύρος). Πάλι η απιστία του ανθρώπου οφείλεται στην ασεβη καρδιά του (Εβρ.3,12), στην σκληροκαρδία του (Μάρκ. 16, 14), εξ αιτίας της παρεκκλίσεως από την αλήθεια (Ιωάν. 8, 44-46), της σκοτίσεως αυτού κατά παραχώρηση του Θεού (Ιωάν. 12, 39-40), της τυφλώσεως υπό, του διαβόλου (Β' Κοριν. 4,4) ό οποίος απομακρύνει τον θείο λόγο της πίστεως (Λουκ. 8,12), καθώς επίσης και εξ αιτίας της ανθρωπίνης δόξης (Ιωάν. 5,14). Η απιστία είναι ένα ελεύθερο έργο του ανθρώπου με το οποίο δεν θέλει να πιστέψει στον Θεό (Λουκ. 16,23 Ιωάν. 19, 9-10), στις υποσχέσεις Του και στα θαύματά του (Ιωάν. 12,37) και (Ψαλμ. 77,36).003. Ποιο είναι το καλλίτερο πνευματικό μέσο με το οποίο μπορεί να πιστέψει κάποιος στον Θεό; Η κατήχησις, η ανάγνωσις της Αγίας Γραφής, η θερμή προσευχή, η ελεημοσύνη, το κήρυγμα ή το προσωπικό παράδειγμα; Το πρώτο μέσο με το οποίο μπορεί κανείς να πιστέψει στον Θεό είναι το κήρυγμα, δεδομένου ότι η πίστις έρχεται δια της ακοής και η ακοή έρχεται με την διήγησι του λόγου του Θεού (Ρωμ. 10,17).

Διότι πώς θα πιστέψει εάν δεν ακούσει; (Ιωάν. 1,7 17,20 Πράξ. 8,12 14,27 Ρωμ. 1,5 Έφεσ. 1,13 Β' Θεσ. 1,10). Το δεύτερο μέσον είναι η ανάγνωση των Αγίων Γραφών, κατά την μαρτυρία η οποία λέγει: «Ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστίν ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζώην έχητε εν τω ονόματι αυτού» (Ιωάν. 20,30-31). Το τρίτο μέσον είναι τα θαύματα του Θεού «Είπον ούν αύτω• τι ούν ποιείς συ σημειον ίνα ίδωμεν και πιστεύσωμέν σοι;» (Ιωάν. 6,30 7,31 11,23 20,30-31). Το τέταρτο μέσον είναι η θεωρία των κτισμάτων του Θεού, όπως είναι γραμμένο στην προς Ρωμ. επιστολή (1,20) «Τα γαρ αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, η τε αΐδιος αυτού δύναμις και θειότης, εις το είναι αυτούς αναπολόγητους». Γι' αυτό και ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης ονομάζει αληθινή θεολογία τους λόγους των κτισμάτων με τα οποία από τα κατώτερα ανερχόμεθα στα ανώτερα, δηλαδή από τα αιτιατά ανερχόμεθα στον Αίτιο. "Έτσι στην κτίση σαν σε ένα καθρέπτη, βλέπουμε τον Κτίστη και τον δοξάζουμε και τον πιστεύουμε ότι είναι ο Θεός, κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή. Και όλα δημιουργήθηκαν και υπάρχουν με την θεία βούληση, διότι Αυτός είναι ο αίτιος όλων (καταφατική θεολογία, θετική), και τίποτε από όλα δεν είναι υπεράνω αυτού (Αποφατική - αρνητική θεολογία). Λέγει ακόμη ο θείος Διονύσιος ότι: «Ο Θεός από όλα, όσα υπάρχουν μεγαλύνεται και είναι ο αίτιός των. Και υπάρχει πάλι η θεία γνώσις του Θεού η οποία με την άγνοια - τον θείο γνόφο - γνωρίζεται με την μυστική ένωση του νου μετά των θείων μυστηρίων». Και πάλι «ο Θεός σ' όλα υπάρχει και σ' όλα δεν υπάρχει. Και όντας ανάμεσα σε όλα από όλα γνωρίζεται και σε τίποτε δεν γνωρίζεται από κανένα». Και ο μέγας Βασίλειος λέγει ότι: «Ολόκληρη η δημιουργία του Θεού είναι σχολή των πνευματικών λόγων (των σκοπών της υπάρξεως των) και τόπος διδασκαλίας της γνώσεως του Θεού. Από τα ορώμενα και αισθητά αναγόμεθα με τον νου μας στην θεωρία των αοράτων». Το πέμπτο μέσο με το οποίο πείθεται κάποιος να πιστέψει στον Θεό είναι το κήρυγμα της υποδειγματικής ζωής, το προσωπικό παράδειγμα, δηλ. η κατά Χριστόν ζωή και η απόδειξη με τα έργα αυτών τα όποια διδάσκουμε. Για αυτό έλεγε ένας από τους αγίους Πατέρας: «Σιώπησε και άφησε να μιλήσουν τα έργα σου». Και πάλι: «Έλεγε με την δύναμη των αγίων έργων σου αυτούς που διαφωνούν σε δογματικά θέματα μαζί σου και όχι με την γλυκύτητα της φωνής των λόγων σου» (Φιλοκαλία). Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος προτρέπει τον μαθητή του Τιμόθεο, όπως «τύπος γίνου των πιστών εν λόγω, εν αναστροφή, εν αγάπη, εν πνεύματι, εν πίστη, εν αγνεία» (Α' Τιμ. 4,12). Παρόμοια και τους Εφεσίους συμβουλεύει να συμπεριφέρονται «ως υιοί φωτός» (Έφεσ. 5, 8-10). Ενώ προς τους Κολασσαείς γράφει: «Εν σοφία περιπατείτε προς τους έξω, τον καιρόν εξαγοραζόμενοι. Ο λόγος υμών πάντοτε εν χάριτι, άλατι ήρτυμένος, ειδέναι πώς δει υμάς ενί έκάστω άποκρίνεσθαι». (Κολ. 4,5-6).⁰¹¹. Ποιος είναι ο συντομότερος ορισμός της πίστεως και της ελπίδος; Είναι η λέξη «Πιστεύω», η οποία σημαίνει ότι δέχεσαι και ομολογείς οτιδήποτε διδάσκει η Εκκλησία του Χριστού. Ενώ ο ορισμός της ελπίδος είναι: «Η προσμονή με εμπιστοσύνη των αγαθών επαγγελιών του Θεού». ⁰¹². Ποια αγαθά έργα αυξάνουν την πίστη μας στον Θεό; Η αμφιβολία για την πίστη είναι αμαρτία; Πώς μπορεί να απομακρυνθεί η αμφιβολία από την καρδιά του ανθρώπου; Η πίστις αποκτάται, αυξάνει και ενισχύεται με τους πειρασμούς, με τις στενοχώριες και τα βάσανα (Α' Πέτρου 1, 6-7 Ιακώβ•1,3) και δεύτερον με την προσευχή (Μάρκ.9,24 και Λουκ.17, 15). Η αμφιβολία της πίστεως είναι αμαρτία και συμβαίνει στον άνθρωπο από την ελάττωση της πίστεώς του (Ματθ. 8, 26 14, 31 Λουκ. 8, 24-25 και Ιακώβ 1, 6). Η αμφιβολία απομακρύνεται από την καρδιά του ανθρώπου με την πίστη, την προσευχή και την παράδοση εξ ολοκλήρου του εαυτού μας στο θέλημα του Θεού (Ματθ. 26, 38-41). Μερικές φορές η αμφιβολία διώχνεται με κάποια ενέργεια του Θεού είτε για να μας

λυτρώσει από την τυραννία των αμαρτιών μας είτε προπαντός για να μας ταπεινώσει και έτσι να ζητήσουμε περισσότερο την βοήθειά Του.013. Η χριστιανική ελπίδα γεννάται από την πίστη ή από όλα τα αγαθά έργα; Η χριστιανική ελπίδα γεννάται από την πίστη (Γαλ. 5,5 Εβρ.10,23). Επίσης γεννάται και από την υπομονή (Ρωμ. 5,4).272. Ο αιώνας μας διακρίνεται για μία γενικά αδυναμία της πίστεως στον Χριστό και της χριστιανικής ζωής. Ποιος είναι ο αρχικός λόγος της αδυναμίας της πίστεώς μας σ' αυτόν τον κόσμο; Ο πρώτος λόγος της αδυναμίας της πίστεώς μας είναι ένας: Η αύξηση της ανομίας στους ανθρώπους. Η πίστις ελαττώθηκε λόγω κυρίως των παρακάτω αμαρτιών: Από την υπερηφάνεια, την εμπιστοσύνη των ανθρώπων στην λογική των, από την οποία γεννιούνται οι αιρέσεις, η παρακοή στον λόγο του Ευαγγελίου και στους ποιμένες της Εκκλησίας, η αποξένωση των Χριστιανών από την Εκκλησία, η έλλειψη ενάρετων ποιμένων, η μέθη, η ασωτία κ.λ.π. Αυτή την αλήθεια μας την λέγει ο ίδιος ο Κύριος μας, Όταν λέγει: "Και δια το πληθυνθήναι την ανομία ψυγήσεται η αγάπη των πολλών" (Ματθ. 24, 12). Οι Χριστιανοί που διασπάσθηκαν οριστικά από την Εκκλησία, εναντιώνονται στα Ορθόδοξα και Αποστολικά δόγματα της πίστεώς μας και δημιούργησαν μία πλανεμένη περί πίστεως διδασκαλία, αυτοί ονομάζονται αιρετικοί. Οι αιρέσεις στην Εκκλησία υπήρχαν και από την αρχή ακόμη της κηρύξεως του Ευαγγελίου στον κόσμο και θα υπάρχουν μέχρι συντέλειας των αιώνων. Με αυτές είναι τόσο ριζωμένη η απιστία στους ανθρώπους, Όσο και ένα δυνατό αποκαλυπτικό σημείο. Οι άνθρωποι γενικά, συνεχώς εγκαταλείπουν την Εκκλησία και πέφτουν στις αιρέσεις, εξ αιτίας των επομένων περιπτώσεων: Από την άγνοια δηλ. από την έλλειψη της γνώσεως του λόγου του Θεού, της Ιεράς Παραδόσεως και της διδασκαλίας των Αγίων Πατέρων, από την απάτη του διαβόλου, ο οποίος "περιπατεί ως λέων ζητών τίνα καταπιεί", και κατορθώνει να ξεγελά πολλούς Χριστιανούς με τα πάθη, με την αυτοπεποίθηση, με την απιστία κ.λ.π. Από την υπερηφάνεια, η οποία δημιούργησε τις περισσότερες αιρέσεις και σχίσματα στην όλη ιστορία της χριστιανικής Εκκλησίας με αποτέλεσμα να διαιρεθεί το μυστικό Σώμα του Χριστού. Από την απόλαυση εκ των σαρκικών παθών, όπως: Από την μέθη, την ακολασία, το διαζύγιο, τις εκτρώσεις, την οικογενειακή ακαταστασία κ.λ.π. Μετά, από την έλλειψη αφοσιωμένων λειτουργών στην Εκκλησία του Χριστού, από την έλλειψη κατηχητικών μαθημάτων, από το ακατανόητο της Ορθοδόξου πίστεως υπό των πιστών, από την επαναστατική φύση μερικών Χριστιανών, από την έλλειψη υποδειγματικής ζωής των ιερέων, από την έλλειψη πνευματικής εμπειρίας, πραότητας, επιμονής και ειδικεύσεως στην ποιμαντική των Ιερέων κ.λ.π. Ο πολλαπλασιασμός των αιρέσεων και ψευδοπροφητών, ιδιαίτερα στον παρόντα καιρό, είναι σίγουρα και ένα αποκαλυπτικό σημείο της συντέλειας του κόσμου. Αυτήν την αλήθεια μας την φανερώνει ο ίδιος ο Σωτήρ ημών, ο οποίος διηγούμενος για την Δευτέρα Παρουσία Του στην γη, λέγει τα εξής: "Και πολλοί ψευδοπροφήται εγερθήσονται και πλανήσουσι πολλούς...".

π. Κλεώπας Ήλιε

www.pigizois.gr